

Proloog

Nico van den Broek was een ietwat gezette man van vierendertig jaar. Hij reed in zijn leaseauto, een Opel Vectra, over de parallelbaan van een snelweg in het midden van het land. De leaseauto maakte onderdeel uit van zijn arbeidsvoorwaardenpakket dat hij vier jaar geleden had bedongen bij zijn werkgever, het Notariskantoor Glasmakers en Partners B.V.

Hij was op deze woensdagmiddag, de 26^e mei, op weg naar een crematorium op zo'n veertig kilometer afstand van kantoor. Niet omdat Nico daar wilde zijn. Het was in opdracht van een cliënt. En dan rijd je, als kandidaat-notaris, op een mooie middag in mei van kantoor naar een crematorium. Zo gaat dat. De cliënt wil iets gedaan hebben. De cliënt vertrouwt de opdracht alleen een notaris toe. De cliënt betaalt. In dit geval zelfs vooruit. En dan stap je in je auto. Zelfs op een zonnige woensdagmiddag in mei.

Liever was Nico van den Broek op dit moment ergens anders geweest. Bij voorkeur ging hij op zonnige woensdagmiddagen in voorjaar en zomer zeilen op een groot water in de buurt waar hij een klein zeiljacht had liggen. Groot genoeg om er langere tijd op te verblijven – wat hij vaak tijdens vakanties deed – en klein genoeg om het jacht in zijn eentje te zeilen. Overigens kon Nico zich met zijn salaris geen groter jacht veroorloven, ook al was Nico ongebonden en had hij niemand te onderhouden. Een zeiljacht bezitten en onderhouden is kostbaar. Zijn grote wens was ooit zijn huidige jacht, van Franse makelij, in te ruilen voor een jacht van Nederlands ontwerp, een Noordkaper.

Vorig jaar had hij ergens in het noorden van het land – in een onbewaakt ogenblik zou je kunnen zeggen – en tegen beter weten in, de dealer van de Turkse scheepsbouwer bezocht. Hij werd een fraaie full colour brochure rijker en een illusie armer. Veel te duur, zelfs als je rekening hield met de absurde inruilprijs die de dealer bood voor zijn Franse jacht. Misschien,

als hij ooit tot notaris benoemd zou worden, zou zo'n droomschip wat dichterbinnen zijn bereik vallen. Er waren echter drie notarissen verbonden aan Notariskantoor Glasmakers en Partners B.V. met, naast Nico, nog twee kandidaten die allebei een paar jaar ouder waren en ook nog eens langer in dienst van het kantoor. Nico stond niet hoog in de pikorde. Maar dagdromen mag.

De afscheidsdienst in het crematorium stond gepland voor halfvier. Nico wierp een snelle blik op de klok in het midden van het dashboard en zag dat hij nog ruim drie kwartier de tijd had. Hij was al eens vaker bij een dienst in dit crematorium geweest en hij wist dat hij nog een klein kwartier onderweg zou zijn.

Onwillekeurig gingen zijn gedachten terug naar het gesprek met de cliënt, wiens laatste afscheid hij nu zou gaan bijwonen. Normaal zou hij deze zaak niet in behandeling hebben genomen, maar één van de notarissen, Koch, was destijds ziek geworden waardoor het secretariaat de agenda's moest omgooien. En daarmee kwam Nico in beeld voor dit dossier. Ondanks het feit dat hij zijn juridische bagage helemaal niet in stelling hoefde te brengen, of misschien juist wel daarom, was het een interessante opdracht. Want origineel was het wel. Nog nooit uitgevoerd door het kantoor.

Een maand of drie geleden, om precies te zijn op 18 februari, verscheen de bewuste cliënt op de afspraak. Het bleek een man te zijn van bijna 62 jaar die vrijwel onbewogen vertelde dat hij nog maar een paar maanden te leven had. Waarom hij zo zeker wist dat hij nog maar een paar maanden te gaan had, zou later duidelijk worden. De man was al cliënt van het kantoor. Hypotheekakte, testament, al dat soort zaken had hij al bij het kantoor ondergebracht. Enige tijd geleden, kort na de dood van de echtgenote van de man, had het kantoor nog een Verklaring van Erfrecht opgesteld. Zijn opdracht nu behelsde een paar simpele dingen die hij geregeld wilde hebben met het oog op de uitvaartdienst die voor hem zou worden gehouden. Hij zou zijn

nabestaanden vragen het kantoor onmiddellijk op de hoogte te brengen van zijn overlijden.

Tot zover niets vreemds aan de hand. Temeer omdat de man had aangegeven een vast overeengekomen honorarium van 2.500 euro bij voorschot te zullen betalen. Voor een paar uur werk en wat reiskosten. Het kon erger.

Nico keek naar de dvd die de man twee weken geleden had gebracht en die nu naast hem op de rijdersstoel lag. Om die te vertonen had hij een laptop en een beamer nodig. Net als het leven werd ook het afscheid multimediaal ingevuld.

Tot zijn grote schrik realiseerde Nico zich plotseling dat hij al voor het laatste stoplicht vlak bij het crematorium stond te wachten. Hoe kwam hij daar? Hij had minstens vijf kilometer gereden en was zeker drie of vier stoplichten gepasseerd zonder dat hij zich dat kon herinneren. Kennelijk had hij dat hele stuk afgelegd zonder bewust aan het verkeer te hebben deelgenomen. Wat als hij iets onverwachts was tegengekomen? Had hij dan tijdig en effectief kunnen reageren? Hij kon zich alleen herinneren op de parallelbaan te hebben gereden. En nu, voor zijn gevoel het volgende moment, stond hij voor een stoplicht vlak bij de ingang van het crematorium. Een heel enge gewaarwording.

Het stoplicht sprong op groen en Nico draaide kort daarna de ingang van het crematorium in. Hij moest nu even niet denken aan het stuk 'tijd' dat hij kwijt leek te zijn. Dat ontbrekende stukje herinnering. Hij moest zich concentreren op zijn opdracht.

Nico parkeerde zijn auto, pakte de dvd van de stoel en stapte na een diepe zucht uit. Hij opende het linker achterportier en pakte zijn colbertje van de achterbank. Nadat hij het had aangetrokken deed hij het bovenste knoopje van zijn overhemd dicht en trok zijn stropdas omhoog en recht.

Bordjes wezen hem naar het kantoor van de bedrijfsleiding. De deur stond open en achter het bureau zat een vrouw van rond de

dertig. Ze rondde met een paar toetsaanslagen op de pc af waarmee ze kennelijk bezig was en stond op om Nico een hand te geven. Ze stelde zich voor als Laura de Jager. Het bleek dat Laura de uitvaartleider was voor de afscheidsdienst van Nico's cliënt. Nico had de vorige dag zijn komst al aangekondigd en daarbij verteld dat hij de opdracht had een laatste wens van de overledene uit te voeren en daarbij een beamer nodig had. De interne communicatie van het crematorium werkte naar behoren, want naar eigen zeggen was Laura hiervan op de hoogte.

Overigens had de familie het crematorium ook op de hoogte gebracht tijdens het voorbereidende overleg. Via het notariskantoor waren ze geïnformeerd over de laatste wens van de overledene. Er zou aan het eind van de herdenkingsdienst een videoboodschap worden afgespeeld, waarin hijzelf het woord zou richten tot alle aanwezigen.

‘Als u mij de dvd geeft meneer Van den Broek, dan zorg ik ervoor dat de presentatie op het juiste moment wordt gestart,’ zei Laura terwijl ze om het bureau heen op hem toeliep.

‘Dat is helaas niet mogelijk,’ antwoordde Nico met een kleine, verontschuldigende glimlach. ‘Het was de uitdrukkelijke opdracht van de overledene dat niemand de inhoud van de dvd mag zien vóórdát de presentatie wordt afgespeeld op het einde van de dienst.’

Er viel een korte stilte terwijl Laura hem schuin aankeek. Nico begreep vrijwel onmiddellijk dat hij iets moest toevoegen aan zijn weigering.

‘Natuurlijk gaat het er niet om dat ik u niet vertrouw, maar het is nu eenmaal niet anders dan dat ik erop moet toezien dat alles volgens de laatste wil verloopt. Het wordt van mij verwacht dat ik de presentatie zelf start. Is het mogelijk dat ik toegang krijg tot de pc waar de beamer op is aangesloten?’

‘Ik begrijp het,’ zei Laura. ‘Ik zal u voorgaan. De ruimte waar de audiovisuele apparatuur staat is boven de aula. Van daaruit kunt u de dienst volgen als u wilt. Ik kan u even laten zien hoe alles werkt.’

Terwijl hij zat te wachten op het begin van de afscheidsdienst dwaalden Nico's gedachten naar het gesprek dat hij eerder met de man gevoerd had.

Ze hadden in de kleine ontvangstkamer gezeten, de luxaflex gesloten tegen het felle zonlicht. De man roerde in zijn koffie en keek Nico strak aan.

‘Ik heb nog een paar wensen waarvan ik graag wil dat u die voor me uitvoert.’ Hij haalde nu een cd-rom uit zijn zak en gaf die aan Nico.

‘Op deze schijf staan drie Word-documenten. De documenten hebben een volgnummer. Het eerste document moet u op de dag na de uitvaart mailen naar het aangegeven e-mailadres. Het tweede tekstdocument moet u een dag later naar hetzelfde adres mailen. Let u alstublieft goed op de volgorde; dat is erg belangrijk. In het derde document treft u een e-mailadres en een huisadres aan. Op dezelfde dag dat u het eerste document mailt, moet u ook een kopie van de dvd met de presentatie naar het huisadres sturen.’

Nico had driftig aantekeningen zitten maken. De man vervolgde zijn instructies.

‘De inhoud van deze documenten mag niet vooraf bekeken worden, zo dat al mogelijk zou zijn. De twee tekstdocumenten zijn met een wachtwoord beveiligd tegen lezen, wijzigen of verwijderen door onbevoegden. De ontvanger van de e-mails zal het wachtwoord op een andere manier ontvangen.’

Op dat punt had Nico zijn cliënt een beetje meewarig aangekeken. Het leek de man niet op te vallen. Hij ging verder met zijn laatste instructie.

‘Ik moet u dringend verzoeken de adressen en het bestaan van de documenten niet te onthullen aan de familie.’

Nadat ze afspraken hadden gemaakt over het honorarium was de man vertrokken. Nico zag hem nooit meer in levenden lijve.